

1 af 4

Prædiken søndag d. 4. juni 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Apg 2,1-21 & Sl 104,24-24,35b & 1. kor 12,3b-13 & Joh 7,37-39.

Når man er på en konferencen, og der skal tolkes.... #Nu skal vi have det hele to gange #det går får langsomt det her.

Når en taler stiller sig op, og en anden beredvilligt stiller sig til rådighed for at oversætte... Jeg bliver så træt, at jeg næsten ikke kan holde det ud.

Hvis du kender det, så vil jeg godt lige have dig til at holde fast i den tanke, for den kommer vi tilbage til.

Teksten fra Apostlenes Gerninger slår fast, at da Pinsedagen kom, var de alle forsamlet.

Pinsedagen? Hov, hvordan kan det være pinse, når det endnu ikke har været pinse? Godt spørgsmål, jeg er så glad for, at du stillede det!

Pinse, var for jøderne den fest, hvor man årligt fejrede, at Moses havde fået loven med de ti bud på Sinai Bjerg.

Igen er er Gud genial, for ligesom Indtoget i Jerusalem, ligesom Jesu død og opstandelse fandt sted i den jødiske påske, hvor der var fyldt med mennesker i Jerusalem, så er det samme tilfældet her. Masser af mennesker er forsamlet, især i området omkring templet.

Der er gået 50 dage siden Jesus opstod fra de døde. I de følgende fyrre dage, har han med mellemrum vist sig for

2 af 4

disciplene. Han har spist sammen med dem, undervist dem og opmuntret dem til at holde fast i den tro, som de gennem ham har fået.

Men for ti dage siden - på dag 40 efter opstandelsen - skete der noget.

Jesus er sammen med disciplene for sidste gang. Han beder dem vente og giver dem løftet om at talsmanden, Ånden skal komme over dem.

Det vil være en overdrivelse, at hævde, at de forstod, hvad han talte om. Men i hvert fald er de nu i Jerusalem. De venter, men aner ikke, hvad de venter på.

Det kan man ikke bebrejde dem, for ingen kunne vel helt begribe hvad der skulle ske.

Disciplene er nok en anelse nedtrykte og mismodige. Nu har de ventet i ti dage, og intet er sket. Efterhånden har tvivlen vel også sneget sig ind på dem. Sker der noget? Jesus er faret til himmels, var det så bare det? Er det nu, det hele løber ud i sandet?

Men så sker der noget. Lyden af en kraftig vind, vi taler seriøst lyden af vildt vejr, fyldte rummet, hvor de sad. Ganske angstprovokerende, men det bliver værre (eller bedre) endnu. For nu er der pludselig tunger af ild synlige, og de sætter sig på hver enkelt af dem. Bibelen siger videre, at så blev de alle fyldt med helligånden.

Helligånden forbinder vi tit med karismatisk kristendom, hvor man taler i tunger, profeterer, falder i ånden, griner, græder osv. Det kan det bestemt også være, og der er

intet galt med karismatiske udtryk, men det også vigtigt at huske at Helligåndens tilstedeværelse, også er så meget andet. Det kan være oplevelsen af dyb indre fred og ro. Det kan være overbevisningen om ens tro på Gud holder vand. Det kan være evnen til at tale sammen, hvor man virkelig fornemmer, at her er kontakt..... og meget mere mere.

I Jerusalem går det ikke stille af sig. Da disciplene fyldes af Ånden, vender livsmodet tilbage i dem. De fyldes med liv. Et af de første beskrivende græske ord for Helligånden er Soetos - Livgiveren.

De begynder at tale sammen højrøstet og lystigt. Det, som de har til fælles er oplevelserne sammen med Jesus, så det er naturligvis det, som de taler om, og som fylder hos dem.

De fortæller faktisk så engegeret, at folk på gaden, som hører dem tale gennem de åbne vinduer, tror de er fulde. Men, det er de ikke, for det er jo kun den tredje time på dagen.

På gaden stimler folk sammen. De ved jo godt, at Jesus disciple er galilæere. Jerusalem er fyldt med alle mulige mennesker, som med deres baggrund i alle mulige egne af landet, taler en masse forskellige sprog. Nu forundres de over, at de forstår alt, hvad disciplene siger.

Normalt skulle der en tolk til, for at de fleste af de, som denne dag var i Jerusalem, kunne forstå, hvad Jesu disciple sagde.

På pinsedagen var der ingen forstyrrende tolk, som forsinkede tingene, eller ikke oversatte korrekt. Nu kunne

4 af 4

mennesker direkte høre, om Guds storværker på deres egne sprog.

Nu er der åben dialog mellem mennesker og Gud, for med Helligånden, er Gud kommet til os og kommet i os.

Det er der faktisk grund til at fejre.

Med et moderne ord vil vi kalde det en disruptiv begivenhed.

At Helligånden bringer Gud til alle mennesker, og gør at mennesker kan fornemme og mærke Guds kærlighed og forstå hans tiltale, definerer en ny virkelighed.

Der er ikke brug for en tolk, der er i princippet ikke brug for hverken præster eller kirker, for at mennesker skal kunne forstå og erkende Guds kærlighed. Gud taler direkte og han taler til menneskers hjerter.

Han fylder os med sin fred og sin kærlighed, sin glæde og sin livslyst.

Det er faktisk ikke så mærkeligt, at folk troede at de var berusede. Det var de sådan set også, men ikke i sød vin. Men det må du hører mere om på søndag.

Glædelig pinse!

Amen.

Salme: Nu bede vi den Helligånd.